

[Behnke]

tens komme med en bemærkning om, at hvis ikke den borgerlige regering havde holdt igen, var det gået meget værre. Det er nøjagtig de samme argumenter, man bruger til at påstå, at hvis ikke den borgerlige regering havde siddet, havde det der været flere end 250.000 arbejdsløse. Den slags argumenter duer ikke, for der er ingen, der har mulighed for at efterprøve dem.

Så var der spørgsmålet om, hvorvidt Fremskridtspartiet ønsker offentlig tilbageholdenhed og besparelser, og samtidig ønsker ekstra udgifter til sundhedssektoren og folkepensionisterne. Det kan næppe komme som nogen overraskelse for finansministeren, for det har nu engang været Fremskridtspartiets politik lige siden 1973. Hvis det først er nu, det er gået op for finansministeren, er det lidt sent.

Det, Fremskridtspartiet hele tiden har gjort opmærksom på, er, at de offentlige budgetter, vi har, rummer mange udgiftskonti, som det er muligt at spare på. Hvorfor skulle vi bruge 275 mio. kr. på at forny Det Kongelige Teater? Hvorfor skal vi i den finanslov, vi har til behandling nu, bruge 5 mia. kr. på ulandsbistand og bistand til terroristorganisationer ude omkring i verden, når vi samtidig ikke engang vil afvikle ventelisterne på vore sygehuse, ikke engang vil forhøje folkepensionen til vores egne pensionister? Fremskridtspartiet ønsker at få sammenhæng i tingene ved, at de penge, den offentlige sektor bruger, bliver brugt på vores egne statsborgere og specielt på dem, der er syge, og på dem, der er ældre.

Den politik, regeringen har ført og ønsker at føre videre, er det jo ikke kun Fremskridtspartiet der påstår går galt. Budgetreguleringer, finansredegørelser, OECD-rapporter, vismandsrapporter, alle peger samstemmende på, at i 1988 og årene fremover vil det gå galt økonomisk, hvis ikke man gør noget ved tingene.

Så bebrejder finansministeren minsandten Fremskridtspartiet, at vi tillader os den frækhed at give tilsagn om at ville støtte forslag, som Socialdemokratiet og SF fremsætter. Hvis regeringen ikke ønsker noget samarbejde med Fremskridtspartiet om regeringens politik, er der da intet mere naturligt, end at Fremskridtspartiet benytter sig af det flertal, der måtte være for ting, der trækker i den rigtige retning for Fremskridtspartiet, og da specielt på områder som kartoffelkuren, som alle er enige om er en kartoffelpest for landet. Det kan godt være, at

man håber på, at den har nogle gode effekter for betalingsbalancen, men hvad hjælper det, når det betyder ekstra udgifter og ekstra skatter for hver eneste skatteplaget dansker?

Ville finansministeren gerne have, at Folketinget tog ad notam, at det var helt centralt for regeringen, at man fortsætter den linje, som man hidtil har kørt, og som man også nu ønsker at fortsætte fremover, i en samlet økonomisk politik? Det er jo en økonomisk politik, der har ført til højere skatter, større gæld, flere arbejdsløse, massevis af virksomhedslukninger. Hvis det er det, regeringen ønsker at fortsætte også fremover, mener vi bestemt ikke, regeringen har noget som helst at være stolt af.

Der er et alternativt flertal her for mange mærkelige ting. Der er også et alternativt flertal om det økonomiske, som kunne bestå af regeringen, Fremskridtspartiet og De Radikale. Det undrer os egentlig, at man denne gang ved finanslovforhandlingerne ikke forsøgte at få et fællesmøde, hvor man f.eks. kunne få afprøvet de holdninger, De Radikale og Fremskridtspartiet har til offentlige besparelser. Det går efterhånden op for os, hvorfor man ikke ønsker sådan et fællesmøde. Det er måske mere regeringen, der ikke ønsker det fællesmøde end De Radikale, der ikke vil have noget med Fremskridtspartiet at gøre.

For sandheden er, at De Radikale og Fremskridtspartiet sagtens kunne blive enige om offentlige besparelser på anlægsudgifterne. Regeringen har på de møder, vi har haft, fortalt, at De Radikale ikke vil være med til de besparelser, som Fremskridtspartiet foreslår. Omvendt har man sikkert på møder med De Radikale sagt, at de besparelser, som De Radikale kan gå ind for, vil Fremskridtspartiet ikke være med til. Den går bare ikke. Derfor kunne det være interessant, hvis man havde forsøgt at få flertal ved hjælp af regeringen, De Radikale og Fremskridtspartiet, men det har man tilsyneladende desværre ikke ønsket.

Derfor var jeg også en lille smule ked af hr. Bilgrav-Nielsens bemærkninger om, at Fremskridtspartiet var urealistisk. På mange områder kan Fremskridtspartiet og De Radikale, hr. Bilgrav-Nielsen, blive enige om at spare på finansloven. Vi skulle have fået en ærlig chance denne gang, frem for at der blev lavet en dårlig finanslov sammen med Socialdemokraterne.